

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Hercíkovou ve věci žalobkyně M. J. bytem , zastoupené obecným zmocněncem JUDr. A. K. narozeným , proti žalované České Republika - Ministerstvo Spravedlnosti, IČ: 00025429, sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, o 488.768,-- Kč s přísl.

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 77.342,30 Kčs úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 77.342,-Kč od 23.9.2016 do zaplacení do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba o zaplacení částky 135.324,70,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 135.324.70,- Kč od 23.9.2016 do zaplacení se zamítá.
- III. Řízení o zaplacení částky 276.101,- Kč a částky rovnající se zákonnému úroku z prodlení z částky 77.342,30 Kč a z částky 135.324,70Kč od 23.3.2016 do 22.9.2016 se zastavuje.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala žalobu o zaplacení částky 488.768 Kč s přísl. s odůvodněním, že se domáhá náhrady nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem soudu spočívající v nepřiměřeně dlouhé době trvání soudního sporu u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp.zn. 9 C 28/96. Řízení bylo zahájeno dne 20.11.1995, skončeno dne 19.7.2016. Jednalo se o poměrně jednoduchou žalobu o určení vlastnictví, žalobkyně předmětné řízení nezatěžovala, dlouhodobý spor zanechal na žalobkyni i újmu psychickou, kterou však nelze zjistit, neboť se žalobkyně neléčí na psychiatrii. K přerušení řízení u Obvodního soudu pro Prahu 6 nedošlo, v průběhu soudního řízení se vystřídal cca 5 soudců, význam řízení pro žalobkyni byl zvýšený. Žalobkyně požadovala za řízení v trvání 20 roků, 6 měsíců a 19 dnů sazbu 20.000 Kč za rok řízení.

Žalovaná neuznala žalobou tvrzený nárok co do důvodu ani co do výše. Žalobkyně uplatnila u žalované nárok na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 460.536 Kč, žádost byla shledána částečně důvodnou, proto bylo žalobkyni přiznáno zadostiučinění ve výši 270.667 Kč. Žalovaná uvedla, že řízení ve vztahu k žalobkyni trvalo 20 let a 4 měsíce, probíhalo na dvou stupních soudní soustavy, oba soudy ve věci rozhodovaly 2x. Věc byla po stránce skutkové, procesní i právní složitá, ve věci byly vypracovány tři znalecké posudky, proběhlo místní ohledání, soud prováděl listinné důkazy, po procesní stránce soud činil dotazy na katastrální úřady, advokátní komoru, rozhodoval o změnách žaloby, o přiznání odměn znalců, o částečném zastavení řízení, o návrhu na vydání předběžného opatření, vyzýval účastníky k vyjádření k doplnění skutkových tvrzení a doložení důkazů, k zaplacení soudních poplatků. Pokud jde o podíl žalobkyně na délce řízení, či dalších účastníků řízení, nelze jim přičítat k tíži použití zákonných prostředků procesní obrany, na druhou stranu je zřejmé, že prodloužení řízení, ke kterému dojde v důsledku nutnosti se s těmito procesními prostředky vypořádat, nemůže jít na vrub státních orgánů. Význam řízení pro žalobkyni lze považovat jako běžný. Je nutné zohlednit sdílenou újmu žalobkyně a dalšího účastníka P. M., který taktéž požádal o odškodnění v souvislosti s uvedeným řízením. Ve věci byly shledány průtahy, a to od března 1998 do července 1999, od října 1999 do října 2000, od dubna 2002 do srpna 2002, od ledna 2010 do června 2010, od května 2012 do října 2012, od prosince 2012 do srpna 2013, celková délka řízení je nepřiměřená. Žalovaná přistoupila k odškodnění v penězích, za jeden rok trvání řízení přiznala částku 20.000,-Kč, za první dva roky částku poloviční. Základní částka byla snížena o 30% z důvodu složitosti a sdílené újmy žalobců. Pokud jde o stupně soudní soustavy, podíl žalobkyně na délce řízení, tato kritéria nebyla zohledněna. Žádost žalobkyně byla doručena žalované 22. 3. 2016 a případný úrok z prodlení jí tak náleží až od 23. 9. 2016.

Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 6 ze spisu 9C 28/96, má soud za prokázané, že dne 20. 11. 1995 Z. S. podala žalobu na určení vlastnického práva, na straně žalovaných vystupovali. P. M., Z. J. a M. J. Hlavní město Praha, Městská část Praha 6. Součástí žaloby byl i návrh na vydání předběžného opatření. Dne 16.2.1996 byla vyzvána žalobkyně k zaplacení soudního poplatku z žaloby, dne 23.3.1996 soud nařídil ve věci jednání na den 27.5.1996, dne 9.4.1996 byla žaloba doručena žalobkyni, jednání bylo tohoto dne odročeno na 14. 6. 1996. Z důvodu nemoci předsedy senátu bylo jednání odročeno na 25. 11. 1996, při kterém byl proveden výslech žalovaných, jednání bylo odročeno. Dne 31.1.1997 bylo

jednání z důvodu pracovní neschopnosti předsedy senátu odročeno na neurčito. Dne 18. 11. 1997 soud nařídil jednání na den 27. 2. 1998, které bylo z důvodu nepřítomnosti předsedy odročeno. Dne 23.8.1999 byl dán pokyn soudu k vyžádání spisu sp. zn. 13 C 87/96. Dne 5.10.2000 soud vyzval žalobkyni, žalovaní následně doplnili žalobní tvrzení a procesní obranu. Dne 23.11. 2000 soud učinil dotaz na advokátní komoru, dne 19.3.2011 soud požádal katastrální úřad o výpis z katastru nemovitostí. Dne 6.4.2001 byl soudu předložen výpis z katastru nemovitostí. Dne 28.5.2001 soud nařídil jednání na den 19.6.2001. Dne 19.6.2001 se konalo jednání, které bylo odročeno na den 11.7.2001 za účelem doplnění chybějících listin. Dne 11.7.2001 bylo jednání odročeno na den 18.9.2001, dne 18.9.2001 byl vyhlášen rozsudek, kterým byla žaloba zamítnuta. Dne 31.1.2002 podala žalobkyně odvolání proti rozsudku. Dne 13.3.2002, dne 18.3.2002 a dne 22.3.2002 se vyjádřili žalovaní. Dne 12.9.2002 byl spis předložen odvolacímu soudu. Odvolací soud dne 26.9.2002 nařídil jednání na den 25.10.2002. Dne 24.10.2002 byla soudu doručena žádost žalobkyně o odročení jednání. Dne 31.10.2002 Městský soud v Praze zrušil rozsudek soudu I. stupně. Dne 28.2.2003 byla soudem žalobkyně vyzvána k doplnění důkazů. Dne 24.3.2003 se žalobkyně vyjádřila a doplnila důkazy. Dne 28.5.2003 žalobkyně sdělila, že bere svůj návrh na nařízení předběžného opatření zpět. Dne 10.7.2003 soud řízení o předběžném opatření zastavil. Dne 20.8.2003 soud ve věci nařídil jednání na den 21.10.2003. Jednání tohoto dne bylo odročeno na den 2.12.2003. Následně soud jednání odročil na den 27.1.2004 z důvodu nemoci předsedy senátu. Dne 27.1.2004 bylo jednání odročeno na den 13.4.2004, při kterém soud připustil změnu žaloby. Dne 8.6.2004 se katastrální úřad vyjádřil k výzvě soudu. Dne 29.9.2004 soud nařídil jednání na den 30.11.2004, při kterém řízení v části, ve které návrh směřoval vůči žalovanému č. 2), zastavil. Dne 3.12.2004 soud nařídil jednání na den 1.2.2005. Dne 27.12.2004 se odvolala žalobkyně proti usnesení o zastavení řízení. Dne 5.1.2005 soud zrušil nařízené jednání. Dne 19.5.2005 Městský soud v Praze změnil usnesení soudu I. stupně ve výroku o nákladech řízení. Dne 9.8.2005 soud nařídil jednání na den 11.10.2005. Dne 6.9.2005 byla soudu doručena žádost žalobkyně o odročení jednání. Dne 11.10.2005 se konalo ústní jednání, na němž soud připustil změnu žaloby. Dne 9.2.2006 sdělila žalobkyně soudu otázky na znalce, dne 21.4.2006 soud ustanovil znalce z oboru geodzie a kartografie. Dne 2.8.2006 znalec vyzval účastníky řízení, aby se dne 14.8.2006 dostavili na místo samé. Dne 31.8.2006 předložil znalec soudu vypracovaný znalecký posudek. Ve dnech 2.11.2006 a 29.11.2006 žalobkyně požádala soud o prodloužení lhůty k vyjádření se ke znaleckému posudku. Dne 18.12.2006 se žalobkyně vyjádřila ke znaleckému posudku. Dne 2.1.2007 soud vyzval znalce k doplnění znaleckého posudku. Dne 12.2.2007 znalec doplnil znalecký posudek, dne 13.6.2007 soud nařídil jednání na den 14.8.2007. Dne 13.8.2007 požádala žalobkyně o odročení jednání. Dne 14.8.2007 soud jednání odročil na den 9.10.2007. Dne 9.10.2007 požádal znalec o odročení jednání. Dne 9.10.2007 bylo jednání odročeno na den 4.12.2007, při němž byl proveden výslech znalce a soudem bylo rozhodnuto, že znalec není vyloučen z výkonu funkce znalce. Dne 17.3.2008 předložil znalec stanovisko k námitkám. Dne 1.4.2008 soud vyzval žalobkyni, aby se vyjádřila k doplňku znaleckého posudku. Žalobkyně požádala 5.5.2008 o prodloužení lhůty k vyjádření. Dne 20.6.2008 soud nařídil jednání na den 12.8.2008. Dne 12.8.2008 se konalo ústní jednání, dne 3.9.2008 soud přiznal odměnu znalci za znalecký posudek, dne 23.9.2008 se znalec odvolal proti usnesení o znalečném. Dne 14.10.2008 byl spis předložen odvolacímu soudu. Dne 18.2.2009 Městský soud v Praze změnil usnesení soudu I. stupně. Dne 5.3.2009 nařídil soud jednání na den 5.5.2009. Rozsudkem ze dne 13.5.2009 soud žalobu zamítl. Proti rozsudku podala odvolání žalobkyně. Dne 10.11.2009 soud vyzval žalobkyni k doplnění odvolání, dne 29.12.2009 žalobkyně odůvodnila své odvolání. Dne 1.7.2010 byl

spis předložen odvolacímu soudu. Dne 19.7.2010 odvolací soud nařídil jednání na den 20.10.2010. Dne 20.10.2010 Městský soud v Praze zrušil rozsudek soudu I. stupně. Dne 3.2.2011 nařídil soud jednání na den 10.5.2011, dne 10.5.2011 soud uložil žalobkyni, aby ve lhůtě 30 dnů zaujala procesní stanovisko. Dne 14.9.2011 soud urgoval žalobkyni k předložení stanoviska. Dne 27.10.2011 došlo vyjádření k výmazu duplicitního zápisu u pozemkové parcely č. [REDAKCE]. Dne 20.12.2011 soud ustanovil znalce z oboru geodézie a kartografie k vypracování znaleckého posudku. Dne 1.2.2012 sdělil znalec soudu, že nemá požadovanou specializaci. Dne 30.3.2012 soud ustanovil nového znalce. Dne 18.4.2012 sdělil znalec, že v uvedené právní věci nemůže posudek vypracovat. Dne 30.10.2012 soud ustanovil dalšího znalce. Dne 30.11.2012 sdělil znalec, že v uvedené právní věci nemůže žádný ze zaměstnanců ústavu znalecký posudek vypracovat. Dne 12.9.2013 nařídil soud jednání na den 23.10.2013, na kterém byly provedeny listinné důkazy. Dne 19.12.2013 soud ustanovil dalšího znalce. Znalec dne 24.6.2014 předložil soudu vypracovaný znalecký posudek. Dne 3.10.2014 se odvolala žalobkyně proti usnesení o znalečném. Dne 7.10.2014 se znalec vyjádřil k připomínkám žalobkyně. Dne 6.1.2015 byl spis předložen odvolacímu soudu. Dne 15.1.2015 Městský soud v Praze potvrdil usnesení soudu I. stupně. Dne 25.6.2015 soud nařídil jednání na den 12.10.2015. Dne 1.10.2015 došlo ke zpětvzetí žaloby vůči žalovaným č. 3) a 4). Dne 12.10.2015 se konalo ústní jednání, na němž soud vyhlásil rozsudek, kterým žalobu zamítl a řízení ve vztahu k žalovanému č. 3) a 4) zastavil. Dne 18.1.2016 se odvolal žalovaný č. 3) proti rozsudku. Dne 2.2.2016 se odvolali žalovaní č. 1) a 2). Dne 3.3.2016 byl spis předložen odvolacímu soudu. Dne 19.7.2016 Městský soud v Praze rozsudek soudu I. stupně o nákladech řízení změnil. Řízení pravomocně skončilo dne 22.8.2016.

Z podání žalobce s razítkem žalované ze dne 22.3.2016 a ze stanoviska žalované ze dne 16.12.2016 má soud prokázáno, že žalobkyně uplatnila u žalované nárok na odškodnění za nemajetkovou újmu, přičemž žalovaná jejímú nároku vyhověla c o do částky 270.667 Kč.

V průběhu řízení vzala žalobkyně žalobu co částky 276.101 Kč a co do zákonných úroků z prodlení z částky 77.342, Kč a z částky 135.324,70 Kč za dobu od 23.3.2016 do 22.9.2016 zpět.

Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „zákon“), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem ("o.z."). Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a

třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného. Podle § 14 odst. 1 cit. zák. se nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, přičemž podle ust. odst. 3 cit. § je uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu. § 15 odst. 2 cit. zák. pak stanoví, že poškozený se může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

Nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., provedenou zákonem č. 160/2006 Sb., s účinností od 27. 4. 2006 (§ 31a zákona). Zakotvením uvedeného nároku zákonodárce naplnil požadavek vyvěrající z čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále "EÚLP"). Podle čl. 6 odst. 1 věta první EÚLP má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 z Evropského soudu pro lidská práva se sídlem ve Štrasburku (dále jen „ESLP“) na vnitrostátní úroveň, což ostatně zákonodárce výslovně vyjádřil v důvodové zprávě k zákonu č. 160/2006 Sb.

K tomu, aby byla založena odpovědnost státu za škodu podle výše citovaného zákona č. 82/1998 Sb., je nutno, aby byly naplněny následující podmínky. Existence odpovědnostního titulu, tedy v daném případě nepřiměřené délky řízení představující nesprávný úřední postup, dále vznik škody a současně také příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vzniklou škodou, přičemž všechny tyto podmínky musí být splněny současně. Vzhledem k výše uvedenému se soud zabýval předně tím, zda byla délka řízení přiměřená, přičemž vycházel ze závěrů stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, Cpjn 206/2010 (dostupného na stránkách www.nsoud.cz), dále jen „stanovisko Nejvyššího soudu“.

Délka řízení je ve smyslu judikatury ESLP nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Soud ve své judikatuře upřednostňuje globální, celkový pohled na řízení. Proto existující průtah jen v určité fázi řízení ESLP toleruje za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená, naopak i v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze dle ESLP konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení jeví nepřiměřeně dlouhou. Nepřiměřeně dlouhými shledává ESLP nicméně i ta řízení, která sice trvala relativně nepříliš dlouho, byla však zatížena nepřiměřeným obdobím nečinnosti ve vztahu k celkové délce řízení.

Řízení u Obvodního soudu pro Prahu 6 trvalo od 9.4.1996, kdy žalobkyni byl doručena žaloba, do pravomocného skončení řízení dne 22.8.2016. Řízení tedy trvalo 20 let a 4 měsíce. Vycházejí z kritérií vymezených v ust. § 31a odst. 3 zákona, řešil zdejší soud otázku přiměřenosti délky posuzovaného řízení.

Předmětný spor lze řadit k obtížnějším po skutkové a právní stránce. Věc byla řešena na dvou stupních soudní soustavy, věc byla náročná co do rozsahu provedeného znaleckého zkoumání, byl prováděn výslech znalců, vyslýcháno bylo množství svědků, rozhodováno soudem bylo o změnách žaloby, o znalečném, o částečném zpětvzetí žaloby.

Posuzované řízení nelze typově zařadit mezi ta, která mají zvýšený význam pro účastníky jak je řízení trestní, u rodinněprávních věcí, u věcí osobnostního stavu, ochrany osobnosti, náhrady újmy na zdraví, u pracovněprávních sporů, u řízení o poskytnutí sociálních a jiných dávek či u věcí bytových, u kterých je dána nutnost přednostního vyřizování sporu. Žalobkyně v řízení neprokázala zvýšený význam na řízení.

Žalobkyně se na délce řízení nepodílela.

Obvodní soud nepostupoval v řízení plynule a nečinil úkony směřující k vydání rozhodnutí ve věci samé, ve věci byly shledány průtahy v řízení od března 1998 do července 1999, od října 1999 do října 2000, od dubna 2002 do srpna 2002, újma 2010 do června 2010, od května 2012 do října 2012, od prosince 2012 do srpna 2013.

Vzhledem k výše popsaným kritériím, tedy významu řízení pro účastníka z pohledu jeho zájmu na rychlém vyřízení věci, k postupu soudů má nalézací soud zato, že v dané věci došlo k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě, když celkovou délku řízení trvajících 20 let a 4 měsíce nelze považovat za přiměřenou skutkové a právní složitosti věci. Současně není možno tuto újmu napravit jinak než zadostiučiněním v penězích, neboť samotné konstatování porušení práva v konkrétním případě nelze považovat za dostačující satisfakci.

Při výpočtu výše finančního zadostiučinění vycházel soud z judikatury Nejvyššího soudu, kdy podle stanoviska Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, je základní částkou přiznávanou za jeden rok průtahů v řízení částka 20.000,- Kč. Soud při stanovení základní částky přihlédl k tomu, že šlo o extrémní délku řízení, odůvodňující maximální sazbu, přičemž na první dva roky je přiznávána v jedné polovině. Základní částka přiměřeného zadostiučinění by tak činila za řízení dlouhé 20 let a 4 měsíce 386.667 Kč. Tuto základní částku je pak třeba snížit o 10% vzhledem ke složitosti řízení. Ke snížení přiměřeného zadostiučinění z důvodu většího počtu účastníků soud nepřistoupil, neboť pouhá skutečnost o zastoupení dvou osob, které jinak nemají bližší vztah jedním právním zástupcem, nemůže být předpokladem existence sdílené újmy. Každého z žalovaných se v posuzovaném řízení týkala oddělitelná část jeho výlučné části pozemku, význam předmětu řízení pro jednotlivé účastníky má tak za následek individuální nejistotu pocíťovanou každým z nich (rozsudek NS 30 Cdo 3694/2011). Výsledná výše přiměřeného zadostiučinění tak činí 348.000,- Kč. Co do zbytku soud žalobu zamítl.

V důsledku částečného zpětvzetí žaloby bylo řízení v souladu s ust. § 96 o.s.ř. zastaveno.

Požadované úroky z prodlení byly požadovány v zákonné výši, soud je přiznal podle ust. § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., Žalovaná se dostala do prodlení uplynutím 6 měsíců od uplatnění nároku u žalované, kdy nárok věřitele na zaplacení úroků z prodlení vzniká podle ust. § 1970 o.z. tehdy, nesplní-li dlužník svůj peněžitý dluh řádně a včas, tedy je-li v prodlení a zároveň dle ust. § 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do 6 měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. Uplatněním nároku je okamžik doručení žádosti žalobců o náhradu škody (újmy) u žalované, tj. v daném případě dnem 22.3.2016, lhůta 6 měsíců tak skončila dne 22.9.2016, žalovaná se dostala do prodlení dne 23.9.2016 a od tohoto dne včetně ji stíhala

povinnost příslušenství pohledávky zaplatit. Soud proto úroky z prodlení z přisouzených jistin nároků v zákonné výši přiznal.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. jelikož žalobkyně byla ve věci úspěšná (viz rozsudek NS sp.zn. 30 Cdo 3223/2013 ze dne 10.2. 2015). Žalobkyni však žádné náklady nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud rozhodl o lhůtě k plnění v délce 15 dnů podle § 160 odst. 1 o.s.ř. s ohledem na specifika plnění ze státního rozpočtu.

P o u ě n í: Odvolání proti tomuto rozsudku lze podat k Městskému soudu v Praze do patnácti dnů od jeho doručení prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co je jí uloženo tímto rozsudkem, může oprávněný podat návrh na výkon soudního rozhodnutí nebo exekuci.

V Praze dne 31. října 2017

JUDr. Jana Hercíková v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Martina Vítková

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl předsedou senátu JUDr. Lubomírem Velcem

žalobkyně: **M** [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená JUDr. Antonínem Konečným, zmocněncem
bytem Praha 4, Zdaru 1507/4

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**
se sídlem Praha 2, Vyšehradská16

o zaplacení 488 768 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. října 2017, č.j. 17 C 242/2016-86,

takto:

- I. Odvolací řízení **s e** podle § 207 odst. 2 o.s.ř. **z a s t a v u j e** z důvodu, že žalovaná vzala zpět včas podané odvolání proti napadenému rozsudku.
- II. Podle § 146 odst. 2 věta první a contrario ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, když žalobkyni žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e n í** dovolání přípustné.
Usnesení neobsahuje odůvodnění (§ 169 odst. 2 ve spojení s § 211 o.s.ř.).

Praha 25. ledna 2018

JUDr. Lubomír Velc v.r.
předseda senátu